

TOMIS

REVISTA EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

= CUM CE VA VEI DIMP APA PE CARE O VOIU DA EU
NU VA INSETA IN VEAC = IOAN. IV. 14 =

SUMAR

Cuvântare la constituirea Ligei antirevizioniste de
† Gherontie. — Bani, întrebuințarea lor, risipa și lăcomia
după bani de Pr. Ec. I. Bercuși. — Iisus a fost străpuns
cu sulița în dreapta sau în stânga? de Pr. Ec. Em. Mărculescu. — Cuvânt rostit cu ocazia înălțării D-lui Iisus
Hristos de Pr. Petre Băgulescu. — Psalmul sufletului de
Pr. G. Znaagoveanu. — Prea multă modestie de Ic.
Floru Ionescu. — Diverse — Informațiuni.

SPRE ȘTIINȚĂ

Revista apare sub îngrijirea Secției Culturale.

Schimbul de reviste, trimiteri de articole, abonamente și orice corespondență se va adresa Revistei TOMIS, la Sfânta Episcopie.

Abonamentul

1 an pentru preoți, epitropii și abonații particulari 120 lei
„ pentru cântăreți , 100 „

Colaboratori :

Ic. Gr. Dumitrescu-Vicarul Sf. Episcopii ; Ic. Gh. N. Ionescu-Revizor Eparhial; Ic. Em. Grosu-Profesori; Constanța Ic. M. Rădulescu-Ștefănești-Ialomița; Ic. Gh. Popescu-Urziceni Pr. Gh. Vasilescu-Znagoveanu, -Ialomița ; Pr. I. Popescu Durostor ; Ic. I. Ciolca-Ialomița ; Pr. George Petre-Ialomița Pr. Alex. Alexandrescu, Perieți-Ialomița; Pr. I. O. Popa-Ialomița ; Ic. Corneliu M. Grumăzescu-București; Ath. P. Magea-rof-Sofia; Ic. M. Buric-Constanța ; Ic. I. Bercuși-Ialomița ; Pr. Alex. B. Ionescu-Ialomița; Pr. Ilie I. Danciu-Ialomița ; Pr. T. Samoilă-Constanța; Pr. Gr. D. Cruceanu, Cernicailfov și D-nii: I. Dinu-avocat-Constanța; C. Georgescu-Obreja-R.-Sărat.

TOMISUL

FOAE OFICIALĂ EPARHIALĂ
SUB PATRONAJUL PREA SFINTITULUI
EPISCOP GHERONTIE

CUVÂNTARE

LA CONSTITUIREA LIGEI ANTIREVIZIONISTE DIN CONSTANȚA

17 Iunie 1934

Iubiți Cetățeni,

Iată singura ocazie — acum — când mă adresez D-vs. cu „*iubiți cetățeni*“, în loc de „*fraților*“ sau „*iubiților*“, ca până acum.

Și m'am adresat așa, pentrucă înaintea mea, nu văd nici șefi și nici membri de grupări politice— de partid; nu văd nici guvern, nu văd nici preoți, nu văd de cât cetățeni ai Constanței, rol, în care și eu stau în fața D-Voastră; nu văd decât români, nu văd decât patrioți sinceri;

Iar, dacă voiți să mă priviți ca episcop, aș vrea ca D-Voastră să vă uitați la mine, ca niște fii, la părintele lor nepărtinitor.

Eu mă rog, la biserică, pentru dragostea întru fiii mei, pentru pacea lor; mă rog pentru toate îndreptătoarele guverne, după expresia Bisericii.

Deci, sunt dator să nu părtinesc, să nu iubesc din gură și din inimă nu, să nu fiu *sperjur*, una gândind și alta făcând.

Dar, totuși, iubiți cetățeni, fac și eu o politică; este politica națiunii mele, a patriei mele.

Biserica a făcut totdeauna această politică și a fost în fruntea cetățenilor. Mitropolii Sofronie, Nifon, la 1859; popa Șapcă și Farcaș la Islaz, popa Lucaci, înaintea și, în timpul războiului mondial și

câți alții : au făcut politică ; dar una singură — *politica naționalistă*.

Această politică o face Biserica și azi, cu toate versiunile contrarii, cari se strecoară pe ici-colo. Aceasta e politica pe care o fac și eu. Respect stăpânirile, pentrucă—după cuvântul apostolului—sunt dela Dumnezeu ; simpatizez, însă, și persoanele, pentrucă—în fiecare ins—văd un patriot.

Iubiți Cetățeni,

După ce am stabilit aceste principii, să venim la obiectul întrunirii noastre.

Statele, care au deținut pe nedrept, în stăpânire silnică neamuri ce nu li aparțineau, au provocat deșteptarea gintelor și dorința lor de desrobire. Acțiunea inițială a fost *autodeterminarea*, scopul *uniunea etnică*, iar mijloacele, *dreptatea imanentă Dumnezeiască și reînvierea vitejiei strămoșești*.

Aceste principii sfinte au schimbat harta Europei dându-i o configurație naturală.

Prin tratate de pace, învinșii s'au obligat să respecte noua și dreapta alcătuire.

Când iscăleau tratatele, însă, împuterniciții lor, concepeau planuri de revanșă.

Aceste planuri s'au demască în urma propagandei pentru revizuirea tratatelor de pace, de către nemulțumiții ce-și scăpaseră prada din mână. Cu jalbe pela Liga Națiunilor se încearcă — da „*se încearcă*” și, vorba românului „*încercarea supărare n'are*”, dar rămâne aici, „*încercare*” — se încearcă, zic, să pună, din nou, mâna pe moșii, cari nu li aparțin, dar cari ar forma *nervul lor de viață* și atacă tratatele de pace, sfidând dreptul altora la viață.

Decât, iubiți cetățeni, lumea civilizată și prietenii dreptății, nu se împacă cu poftele lor. Și, astfel, vedem că Statele, la a căror viață se atentează, au luat atitudini hotărâtoare. Ele dau alarma și protestează cu ultima energie în contra acestor atentate.

Noi, românii, fiind vizați de toți nemulțumiții din jurul nostru, suntem datori, ca—în chip pașnic

și civilizată—să aducem la cunoștința revizioniştilor, că „*ceea ce Dumnezeu a unit, omul nu poate să despartă*”; că România Mare este opera lui Dumnezeu, cel drept; că, dreptatea noastră, este veșnică și nici gură de om, nici sabie — cu atât mai puțin vreo diplomație lumească — n'o poate ataca, ori schimba. Peste granițele noastre nu se poate trece, în vecii-vecilor!

Iubiți Cetățeni, la Intruparea Dumnezeu-omului Iisus Hristos, trei semne extraordinare s'au arătat din Cer: Sânge, foc și fumegare de fum (Ioil II 28). Sângele închipuia *Intruparea*, focul *Dumnezeirea*; iar, fumegarea de fum, Duhul Sfânt, care s'a pogorât, peste Dumnezeu întrupat. Aceste trei semne, sunt cele trei elemente ale Ființei lui Hristos, care, rămâne, *UNUL*, întreg și nedespărțit din Treime și numai așa El este om, dar este și Dumnezeu.

La Intruparea României Mari, tot aceste trei elemente s'au arătat aeva pe pământ, la Mărășești, Mărăști și Oituz, Topraisar, Cobadin, pe Jiu, etc., *sânge, foc și fumegare de fum*. Aceste trei elemente au întrupat România noastră veșnică. Și, precum Hristos nu se poate împărți, tot așa nu se poate împărți România Mare. Ea este și rămâne: una, neîmpărțită și nedespărțită deapaură.

Nedreptatea a răposat pentru vecie: România Mare, va trăi în veci întru Hristos, care—precum a fost Invierea așa este și viața ei.

Eu rădic Sfânta Cruce ca arhiereul vostru și, ca român; voi ridicăți mâinile și strigați cu mine:

Jurăm că vom apăra cu sângele *vinelor noastre*, cu focul *inimii noastre* și cu căldura *Duhurilor noastre*, integritatea României Mari. Jurăm!

Jurăm că vom face zid împrejurul Regelui nostru iubit, CAROL II, și aderăm la acțiunea marelui nostru Cotidian „Universul” și a prezidentului Ligei Centrale anterevizioniste—Stelian Popescu—contra revizionismului, reclamat de ceice îl doresc; și că la nevoie suntem gata de luptă.

JURĂM!

Imi fac o datorie scumpă sufletului meu de român și, vă rog ca, din această patriotică întrunire,

să redactați o telegramă omagială Marelui nostru Român Nicolae Titulescu; Ministru de Externe, pentru formidabilul succes diplomatic ce a avut, zilele trecute, la Geneva, prin care Ni a asigurat, pentru vecie, liniștea dela Nistru.

† GHERONTIE

BANII, ÎNTREBUINȚAREA LOR, RISIPA ȘI LĂCOMIA DUPĂ BANII

Felul cum cineva se slujește de bani, cum îi câștigă, îi economisește și-i cheltuiește, este poate una din cele mai bune pietre de încercare a înțelepciunii purtării lui. Cu toate că trebuie să ne ferim de a socoti banul ca o țință în viață, totuși el nu este niciun lucru indiferent sau care poate fi tratat cu un dispreț filosofic, întrucât reprezintă și încă într'un grad înalt, cele dintâi elemente ale unui confort fizic sau ale unui bun trai social. Unele din cele mai frumoase calități ale firii omenești sunt adânc legate de buna întrebuințare a banului. Așa sunt mărinimia, onestitatea, dreptatea și devotamentul și tot așa virtuțile practice ale economiei și ale prevederii. De altă parte, aceste virtuți au ca împotrivire: sgârcenia, fraudă, nedreptatea și egoismul, care desonorează viața aceluia, care au o dragoste nemăsurată pentru câștig și mai au și risipa și neprevăderea, de care dau dovadă acei care împrăștie banul, pe care-l au la îndemână. Așa după cum ne spune foarte înțelepțește un învățat în însemnări asupra vieții „o măsură dreaptă de a câștiga, a economisi, a cheltui, a da, a primi, a împrumuta, a lua cu împrumut și a hotărî prin testament, ar fi neîndoios semnul perfecțiunii omenești“.

Indestularea este o stare la care orice om aici pe pământ, să caute s'o atingă, prin toate mijloacele cinstite. Această singură stare, poate asigura omului buna stare fizică, care e de mare importanță dezvoltării părții celei mai înalte a firei sale și să-i îngăduie a face față nevoilor familiei sale, condiție fără care zice apostolul „un om e mai rău, decât un credincios“.

Această îndatorire ar trebui cu atât mai puțin să ne fie indiferentă, cu cât respectul pe care cetățenii noștri îl au pentru noi, e strâns legat de chipul în care noi profităm de prilejurile ce ni se înfățișază de a munci onorabil la propășirea vieții noastre. Sforțarea chiar, pe care trebuie s'o facem pentru a atinge această țință aici pe pământ, este în ea însăși o educație care îmboldește în om sentimentul respectului de sine, care pune în relief calitățile sale practice

și care îl disciplinează prin exercițiul răbdării, al perseverenței și al altor virtuți asemănătoare.

Omul prevăzător și cu grijă, trebuie neapărat să fie un om de cugetare, căci el nu vede numai clipa de acum, ci cu o înțeleaptă prevedere, ia măsuri și pentru viitor. El de asemenea, trebuie să fie sobru și trebuie să și știe să practice abnegația, care mai mult ca orice altă virtute, este dovada unei mari puteri de caracter. Iohn Sterling spune cu multă dreptate că: „educația cea mai rea, dacă ne învață abnegația, face mai mult decât cea mai bună din care ne învață restul, dar care ne învață abnegația“.

Romanii întrebunța pe bună dreptate acelaș cuvânt „virtus“ pentru a arăta numai virtutea, dar și curajul, ceea ce e, într'un înțeles fizic, aceea ce abnegațiunea este într'un înțeles moral, cea mai înaltă dintre toate virtuțile fiind aceea care ne dă isbânda asupra noastră înși-ne. Care este calitatea care lipsește mai mult claselor muncitorești decât abnegațiunea, adică puterea de a jertfi o mai mică satisfacere prezentă, în vederea unui lucru mai mare din viitor? S'ar putea crede că clasele care muncesc mai mult sunt și acelea care prețuesc mai bine valoarea banului. Totuși ușurința cu care atâția lucrători se obișnuiesc să cheltuiască zi cu zi tot ceea ce câștigă, face ca cea mai mare parte din ei să se afle fără mijloace. E un mare număr de persoane care cu toate că se bucură de îndestulătoare mijloace pentru a-și asigura un trai bun și o independență, se găsesc adesea, când vine o nevoie, că n'au nici cheltueala de zi, și aceasta e o pricină de mari suferințe, nevrednicii sociale. Din toate chestiunile de mare interes public, nu e poate una mai însemnată ca aceasta, nicăiri ca aici nu se simte nevoea unor propagandiști devotați. Orice clasă de oameni, cari trăește de azi pe mâine, va fi totdeauna o clasă inferioară, membrii ei rămânând desigur, fără putere și fără apărare, alipiți în coasta societății ca niște naufragați de o navă, tristă jucărie a valurilor și a oamenilor. Ne-având respect pentru tine însu-ți, ei nu vor inspira nici un respect altora. Lumea, zice un învățat, a fost întotdeauna împărțită în două clase, cei care economisesc și cei care cheltuiesc, strângători și risipitori. Facerea și terminarea tuturor marilor întreprinderi, care au contribuit la buna stare și la civilizație este opera acelor cari știu să economisească și care au avut de sclavi pe acei care nu știu să economisească decât să cheltuiască averilor lor. Legile naturii și ale Providenței vor astfel, și a-și fi un înșelător să fac pe membrii unei clase oarecare să nădăjduiescă o ameliorare a soartei lor, rămânând neprevăzători, fără grije și leneși. Dacă în orice societate se află o clasă de oameni care trăesc din munca lor din fiecare zi, aceasta e părunca lui Dumnezeu și desigur aceasta este o poruncă pe cât de dreaptă, pe

atât de înțeleaptă, dar dacă această clasă trăește altfel decât în cumpătare, mulțumire, înțelepciune și fericire, aceasta desigur că nu este porunca Providenței, ci e fructul numai al slăbiciunii, necumpătării și a răutății omenești. Ideia mântuitoare a desăvârșirii individuale, dacă ar fi bine propagată printre oameni, ar servi mai mult ca orice la ridicarea acestei clase și aceasta, nu scoborând pe altele, ci ridicând-o pe ia cu încetul, la o stare mai înaltă de religie, înțelepciune și virtute. Nici o privesc nu-i mai tristă, decât aceia a unui om care a muncit mult și a primit bune plăți, dar care a cheltuit tot, redus la bătrânețe să fie o povară pentru rude sau să ceară să fie îngrijit.

Odată ce un om s'a căsătorit și a luat asupra sa răspunderile unui părinte de familie, nu e îndatorat numai moralmente, să facă cum e mai bine să îndeustuleze pe soție și pe copii în timpul vieții, ci el este încă dator pe cât e cu putință să facă astfel ca moartea, când va veni să nu-i lase în nevoi și el nu va putea să nesocotească această îndatorire fără a-i expune la mizerie și fără a se expune el însuși la disprețul celorlalți.

Privite sub acest punct, câștigul cinstit și întrebuițarea înțeleaptă a banului sunt de cea mai mare însemnătate. Banul bine câștigat este, în adevăr, roada muncii răbdătoare, a efortării perseverentă, a încercărilor ajunse, a speranțelor răsplătite, și banul chibzuit întrebuițat este semnul prudenței, al abnegației, temelile unui caracter bărbătesc. Astfel o economie oarecare este pentru un om ca un fel de baricadă împotriva nevoei, asigurându-i un punct de sprijin și îngăduindu-i să aștepte, oarecum vesel și cu nădejde, reîntoarcerea unor timpuri mai bune.

Economia nu cere nici un curaj prea mare nici cine știe ce virtute, ci cere numai puțină energie și mijloace modeste. Spiritul de economie a fost formulat de Divinul nostru Stăpân când a zis: „Adunați fărămiturile cari au rămas pentru ca nimic să nu se piardă“ (Sf. Ion cap. 6. V. 12). Omnipotența nu disprețuia deloc amănuntele vieții și chiar în clipa când El își arăta mulțimei imensa lui putere. El o învăța lecția rodnică a economiei, de care toți au o atât de mare nevoie. A economisi numai pentru singura plăcere de a aduna bani, este un lucru foarte josnic, dar a economisi în vederea rezultatelor arătate mai sus, este unul din semnele cele mai sigure a puterii de caracter.—Un învățat zice: „Dorindu-ți să trăiești în belșug, nu pot să nu-ți recomand economia, ea e o virtute trebuitoare tuturor. „Banul mărunt pe care mulți îl cheltuiesc fără folos, dacă nu chiar cu vătămare, ar putea fi punctul de plecare al unei averi și al unei independențe născută din ea. Un om risipitor, nici odată nu poate fi mulțumit, ci pururea este încurcat în datorii, un proverb zice: „Un sac gol nu poate sta drept,“ tot așa și cu omul plin de datorii. ॥

Primul pas în datorii, este ca și primul pas în minciună; el aduce, aproape totdeauna, nevoia de fiecare datorie, fiind urmată de alta, cum fiecare minciună după ea atrage pe alta nouă. Munca și economisirea aproape că ajung singure să facă un om modest, o stare aproape neatârnată. Un muncitor chiar poate să se ridice la această stare dacă are grijă să-și economisească avutul și să pună lacăt oricăror cheltueli nefolositoare. Dar iarăși nimic nu e mai cunoscut decât energia întrebuintată în scopul de a câștiga bani independent de o țintă mai înaltă decât însuși acest câștig. Un om care se dă trup și suflet unui asemenea țel, devine asemenea bogat, puțină chibzuială ajunge: cheltuește mai puțin decât câștigă, strânge ban cu ban, economisește și puțin în cât punga se umflă.

Acela care nu admite o logică mai înaltă decât a banului, poate să devină foarte bogat, dar acesta nu-l va împiedica să rămână un om sărac, căci bogățiile nu sunt pentru nimic în lume, dovada unei măreții morale; și strălucirea lor e ca a unui licuriciu care trădează pe vierme, nu servește de cele mai multe ori decât să atragă atenția asupra nedreptății stăpânului lor.

Ori care ar fi omul, spiritul și inima lui îl fac bogat sau sărac, fericit sau nefericit și aceste calități sunt totdeauna superioare averi, bunul renume e mai valoros decât o cingătoare de aur. Chipul în care atâtea oameni se dau jertfă iubirei lor de bogății, amintește lăcomia maimuței, în Algeria, unde țaranii cabili au obiceiul să atârne o tivdă bine așezată, în care pun orez. Tivda are o deschizătură numai atâta cât lasă să intre mâna maimuței. În timpul nopții, ea se urcă în copac bagă mâna printre deschizătura tivdei, ia un pumn de orez și vrea să o scoată, dar pumnul închis nu mai poate trece și maimuței nu-i mai vine în minte să-l deschidă, așa că rămâne acolo până dimineața, când e prinsă. Morala acestei mici povestiri poate avea aplicațiuni întinse. Cu toate că nivelul onestității tinde din ce în ce să se ridice, din nefericire, sunt multe pildele de oameni de afaceri, care pentru a deveni cât mai repede bogați recurg la înșelăciune și la fraudă. Comercianții cari falsifică produsele, cari vând cânepă drept lână, fontă drept fier, ace fără borte, brice cari sunt bune pentru orice afară de bărbierit, și tot felul de produse false. Dela război goana după bani și câștiguri mari s'a înmulțit mai mult ca ori când, acest păcat al lăcomiei s'a întins foarte mult și a întunecat mințile multora. astfel că acești indivizi sunt mai rău ca un animal hămesit de foame, căci animalul dacă are o cantitate de fân mănâncă până se satură și în următorul dorește; dar omul lăcom nu se satură de bani niciodată.

Despre păcatul lăcomiei chiar Mântuitorul ne învață să ne ferim de el când zice: „Nu vă adunați comori, pe pă-

mânt unde furii le fură și molile le rod, ci vă adunați în cer unde nici furii nu le fură și molile nu le rod, căci acolo unde este comoara voastră, acolo e și inima voastră". Este cu puțință ca omul scrupulos în onestitate să nu devină bogat atât de repede, ca acel care n'are scrupule în onestitate; dar succesul căpătat fără fraudă sau nedreptate e și mai prețios și chiar când el se face așteptat, încă trebuie să fie câștigat cu cinste. Mai bine să pierzi totul și să salvezi cinstea, căci chiar singură, ea este o avere; și dacă omul cinstit își urmează cu curaj cărarea, poate fi sigur că-l așteaptă cea mai înaltă din răsplățile cerești.

Pr. Econom I. BERCUȘI
Slobozia—Nouă—Ialomița

IISUS A FOST STRĂPUNS CU SULIȚA IN DREAPTA SAU ÎN STÂNGA ?

Dorința unanimă a clerului ortodox din jud. Constanța de a avea o societate bancară—abandonată în câteva rânduri — în fine s'a realizat. Căci în ziua de 14 Mai a. c. a luat ființă această societate, cu denumirea de „Clerul Dobrogean“, autentificarea statutelor făcându-se de către Onor. Tribunal Constanța (secția I-a), de față fiind mai mult de jumătate din preoțimea județului.

Buna reușită a înființării acestei societății se datorește și înștiințării oficiale făcute la timp de păr. protoiereu, anunțând totodată, că în acea zi se va face și plata salariilor.

Și au răspuns cu entuziasm frații preoți la această chemare. Chiar cei mai în vârstă — deși numai câțiva dintre primii pioneri ai ortodoxismului după realipirea Dobrogei la patria mamă — nu au dat înapoi. Cuvântul lor greoiu, experiența de decenii cât și chibzuirea sănătoasă, n'au lipsit nici de data aceasta. Deși în trecut, nu pot trece cu vederea o notă dintre cele mai frumoase pentru întregul cler. E solidaritatea de admirat ce s'a constatat în rândurile preoțimii și doresc, ca această unică simțire și strângere de rânduri să se întărească — bine înțeles spre cele bune — cât mai mult.

Rămâne acum de văzut, dacă această societate prin modul său de funcționare va corespunde întru totul scopului urmărit și frumoaselor sentimente ale preoțimii cu cari au pășit la înființarea sa. Dar aceasta în trecut și acum să venim la titlul de mai sus. Iisus a fost străpuns cu sulița în dreapta sau în stânga?

O întrebare desigur prea simplă pentru unii. Se poate, chiar și prea ușoară. Cu toate acestea am găsit de cuviință a scrie câteva rânduri pentru deslegarea și precizarea unui adevăr, pentru stabilirea unui fapt săvârșit asupra Mântuitorului Iisus Hristos. Vor mai fi și alte motive? Evident că da. Necunoștința unora și abaterile altora, mai ales ale pictorilor, sunt motive destul de serioase, cari impun a face lumină în jurul acestei chestiuni.

Se știe destul de clar, că Iisus a fost străpuns cu sulița numai într'o singură coastă. Eu unul am avut ocaziunea să văd pe Iisus răstignit — bine înțeles pictat — cu împunsătura uneori în dreapta, alte ori în stânga. Care-i adevărul? Căci nu poate fi decât unul. Nu mai departe, cu ocazia autentificării statutelor susnumitei societăți, am observat în sala de ședințe a Onor. Trib. C-ța secția I-a, un tablou mare pictat reprezentând pe Iisus Hristos răstignit — în mărime naturală — dar străpâns cu sulița în stânga. Din punct de vedere artistic e un tablou de admirat, în fața căruia omul se simte mai neputincios, ducându-se pentru o clipă cu gândul la tragedia de pe Golgota, la răstignirea lui Iisus, Mielul cel nevinovat, care s'a jertfit pentru mântuirea lumii din noianul fărădelegilor și care în viață fiind, zisese: „Eu sunt calea, adevărul și viața“.

Dar, tot în acea sală, iată și unul din obiectele sfinte nouă creștinilor. E crucea care are pe ea chipul Mântuitorului răstignit, în fața căreia martorii cu mâna pe ea au jurat că vor spune adevărul. Coasta ce sângerează însă, acum este cea dreaptă. Iată necunoștința unora, ce dă prilej ca pentru moment să se strecoare îndoiala chiar în persoana cunoscătorului. Incă odată, care-i adevărul? Că Iisus a fost străpuns cu sulița numai într'o parte, e un adevăr relatat de sf. evangheliști.

Astfel sf. Ioan zice : „Și unul din ostași *cu sulița coasta lui a împuns....* 19,³⁴. Deci o sigură împunsătură.

Singurul indiciu în lămurirea acestei chestiuni îl găsim în modul de săvârșire al sf. proscomidii, unde ni se arată că după ce preotul întoarce sf. Agneț cu cealaltă parte în sus (care are crucea) și zice diacoul : „Impunge sau junghie stăpâne“ ; iar preotul împungând despre partea dreaptă cu sf. copie zice stihul : „Și unul din ostași cu sulița coasta lui a împuns... (Ioan 19³⁸).

Agnețul reprezintă pe Iisus Hristos, Care se aduce jertfă neîncetat pentru viața și mântuirea lumii. Fiind cu inscripția în fața noastră, Iisus deci este cu privirea spre noi. Preotul slujitor împungând cu copia sf. Agneț în dreapta, aceasta simbolizează împunsătura făcută lui Iisus cu sulița în coastă, când era răstignit pe cruce. Deci împunsătura făcută lui Iisus cu sulița, a fost în dreaptă și nu în stânga. Această susținere se bazează pe o tradiție și nu este îngăduit nimănui a ignora adevărul. Dovezi în susținerea celor afirmate mai sunt și tipăriturile sf. Sinod ca : 1) Sf. evanghelie, prohodul, precum și sf. Antimis, cât și iconografia bisericii noastre ortodoxe.

Referindu-mă din nou la tabloul menționat se poate spune că e o greșală de formă. Dar știut este că fondul și forma trebuie să meargă mână în mână, ca să nu se producă sminteală, mai ales că e vorba de Iisus, reprezentat într'o instituție publică, susținătoare a dreptății și a adevărului.

Pr. EM. MĂRCULESCU
Docuzol

¹⁾ Cine dorește a se convinge și mai bine poate cerceta tipăriturile sf. Sinod, ca : sf. evanghelie, prohodul și sf. Antimis. Toate reprezintă pe Iisus cu împunsătura în dreapta. Eu cu ocazia cercetărilor făcute de mine asupra multor biserici din Dobrogea, am găsit și un disc pe care erau gravate : la mijloc crucea, la stânga buretele pus într'o trestie, iar la dreapta copia.

C U V Â N T

Rostit cu ocazia Înălțării D=lui Isus Hristos la cer și ziua Eroilor, de către preotul Petru Băgulescu, paroh și Întâi stătător al cercului preoțesc Asfat=Kioi=Durostor.

Doamnelor și Domnilor,

Astăzi prăznuim înălțarea D=lui la cer,
Care ne-a făgăduit să ne trimeată alt Mângâitor.
După cum Hristos s'a înălțat și șeade de dreapta Tatălui
Așa să ne înălțăm și noi din mocirla păcatului!
Noi care știm carte și citim,
Cu patru ochi ne numim!
Hristos, orbilor, slăbănoșilor etc. vederi, tărie și sănătate
le-a dat,

Așa și noi avem datoria de urmat,
Ah! și mulți orbi avem de vindecat;
Dar, să nu fie cu banat (bănuială)
Chiar cei cu ceva carte pe D=zeu l-au uitat!
Zice sfânta Scriptură:
„Blestemat să fie omul
Care n'arată orbului drumul,
Dar mai vai de acela ce îndreaptă pe orb la mocirlă!
Azi sentimentul religios a scăzut,
Și chiar câțiva școlari în bande de hoți s'au prefăcut.
Voi: Preoți, dascăli, cărmuitori și părinți de copii vă
amintesc ferbinte.
Samă de ei vom da: înaintea societății ș'a lui D=zeu, să
luăm aminte!

Tot azi avem și sărbătoarea Eroilor,
Cari au adus unirea tuturor Românilor:
Toate principatele române într'o țară sau adunat
Să luăm aminte
Câteva cuvinte!
Să ne aducem aminte de toți cei ce au căzut
În lupta mare, sfântă, făcând din piepturi scut,
Și'n pregătirea jertfei strigat-au: Înainte!
Să ne aducem aminte!
Să ne aducem aminte de bunii camarazi
Ce dorm de-alung de codri sub cetine de brazi

Ce n'au la cap nici cruci, nici flori și nici cuvinte
Să ne aducem aminte !

Să ne aducem aminte de cei viteji și buni
Și'n fie care clipă să facem rugăciuni,
Ei fostau pentru Țară : Martirii jerfei sfinte
Să ne aducem aminte !

Să ne aducem aminte că'n zile mari de hram
De cei ce au dat prin moarte, viața unui neam,
Viața ce'nflorește pe albe oseminte,
Să ne aducem aminte !

Când clopotele sună la sfintele sărbători
Să ne aducem aminte de-ai noștrii scumpi feciori
Ce au îngrășat câmpia cu sânge viu, ferbinte...
Să ne aducem aminte !

Să ne aducem aminte de morții voștrii dragi
Ce dorm în văi, profunde și prin păduri de fagi
Și cari împlinit-au sfinte jurăminte
Să ne aducem aminte !

De văduva și puișorii celui ce soarele ferbinte
Poate și astăzi sărută a lui sfinte oseminte
Să ne aducem aminte !

Șli a Asfat-Kioi avem de rășboi o orfană
Cu încă cinci copii în spate a sa mamă
Care strigă cu rugăminte
Să ne aducem aminte !

De felul traiului nostru și pe ce povârniș mulți au lunecat
Ăci într'un jurnal (ziar) este arătat :

 Iată ce zice :

O femeie din Germania, care fusese oarbă 17 ani din cauza unei boale de ochi, prin îngrijirea unui medic iscusit a dobândit iarăș vederea. Ei bine ! Femeia a văzut o lume nouă, necunoscută, în care forfoteau tot felul de pasiuni, oameni cu cele mai libere purtări : o tinerime roasă de vicii, stoluri de fete și femei în niște costume nerușinate, petreceri sgomotoase și întâlniri vinovate. Această femeie își ducea mâna la ochi fiind cu-prinsă de scârbă și durere.

Ea zice : Eram mai fericită când nu vedeam nimic, era plin de pace și liniște sufletul meu !¹⁾

1) In alcătuirea celor de mai sus m'am servit de ziarele : „Universul“ „Poșta Țăranului“ și de „Glasul Monarhilor“.

PSALMUL SUFLETULUI

*Cu ziua care trece'n seară
În cortul Tău de veșnicii,
Timidul suflet se strecoară
Spre slava unde taine ții,
Să ofle rostul cugetării
Din vasul minții pământești,
Cum mii de mii se dau visării,
Mor robi sub sceptre 'mpărătești,*

*Căci legi lucrate de minciună
De multă vreme curg puhoi,
Pe oastea cîtor se cunună
Cu munca suptă de nevoi;
Și nu e viață să nu geamă,
Nici sfat să nu se stingă 'n plâns,
Dar nu-i nici făptă mai deseamă
Vrej de pricini să n'o fi strâns.*

*Dă sufletului, dus la tine,
Înțelepciunea precum cer
Atâți sărmani torcând suspine
Din caer de nădejdi ce pier,
Să 'mpac strigarea lor nebună,
În plină zi urlând pe străzi,
Cu simțul lacom care-adună
Bănet în vechiu-și cuib de prăzi.*

*Duios s'auz, cum cântă iarăși
Uneltele în orice loc,
Ca frați trăesc vrăjmași tovarăși,
Au rodul crâncei de noroc,
Așa se 'nalță 'n cer, Stăpâne,
Văpaia Sfintei mulțumiri
Din ochii cu dureri bătrâne,
Din triste tinere priviri...*

*Iar sufletul, întors în lume,
 Ca și Isus eșit din morți,
 Ne scoate din zăpor de glume,
 Aprindem numai albe torți !
 Cu el cântăm străbuna rugă,
 Părtași puternicei credinți,
 Că nu mai e stăpîn, nici slugă
 Și nici un om în suferinți.
 (Alți psalmi).*

Preot G. ZNAGOVEANU

PREA MULTĂ MODESTIE ¹⁾

De câțva timp înoace, asistăm la o serie de atacuri ce ni se aduc, atât verbal — la diferite ocazii — cât și prin presă.

D. prof. Ionescu Sisești, fost ministru al agriculturii, într'o conferință la Fondația Carol I a afirmat :

„Biserica trebuie să aibă pe preot numai pentru ea. Azi preotul, pentru salariul care îl primește, nu face slujbă de cât odată pe săptămână, căci toate celelalte servicii îi sunt plătite de săteni. Restul timpului îl consacră politicii“.

Sunt de perfect acord cu d. prof. Ionescu Sisești, ca biserica să aibă pe preot numai pentru ea, ca și școala pe învățătorul sau profesorul ei, pentru aceleași motive, pe care d-sa le-a arătat cu privire la acești doi factori de cultură și moralizare ai poporului.

De asemenea sunt contra politicii de azi a preotului, căci majoritatea nu fac decât o politică de partid dăunătoare prestigiului nostru și intereselor bisericii.

Cei care fac politică, n'o fac decât pentru interesele lor personale și sub disciplina de partid și în detrimentul bisericii. Avem cazul unui frate preot deputat din guvernarea trecută, când a votat pentru o nouă curbă la salariul, deja în mizerie al preoțimii și asta numai din disciplina de partid.

¹⁾ Din ziarul Universul de Joi 31 Mai 1934

Azi, când ne găsim și trăim în mijlocul atâtor grupări politice, care pentru satele noastre mai ales sunt o curată nenorocire și un câmp de ură și dușmănie, rolul preotului trebuie îndreptat spre o educație politică a poporului și în mod cu totul obiectiv.

Pentru interesele neamului și biseriici, să se legitimizeze ca preotul să fie oprit de a mai face politică de partid, dându-se Clerului dreptul de a-și trimite în Parlament pe adevărații lui reprezentanți.

În afară de aceste două argumente ale d-lui prof. Ionescu Sisești, cu care am zis că sunt de perfect acord, nu mă împac însă cu afirmațiunea d-sale că preotul, pentru salariul ce-l primește, nu face slujbă decât odată pe săptămână, căci toate celelalte servicii îi sunt plătite de săteni.

Consider această afirmațiune a d-lui profesor ca o lovitură dată preoțimii alături de atâtea lovituri, ori de câte ori a venit în discuțiune salarizarea noastră, făcându-ni-se cea mai mare nedreptate.

Nu vreau să mă lansez în discuțiune pe tema acestei afirmațiuni a d-lui profesor, când se cunoaște îndeajuns rolul preotului în trecutul poporului nostru românesc, din punct de vedere moral, cultural, social, patriotic și economic, și când cei cu răspundere în această țară au știut să-i aprecieze munca; iar dacă azi merităm această soartă, să se știe că e din cauza prea multei modestii; căci noi preoții am uitat că trăim în vremea americanismului și deci când reclama nu e numai sufletul comerțului, dar din nefericire și al virtuții și al împlinirii datoriei.

Câți preoți n'au dat dovadă de pricepere excepțională, de devotament și curaj desăvârșit în activitatea lor păstorală.

Cât devotament și ce activitate frumoasă au depus cei 252 preoți mobilizați în războiul pentru întregirea Neamului. Citez numai câteva din aprecierile persoanelor străine de misiunea noastră:

„Și-au făcut mai mult decât datoria; este o cinste pentru Cler, că alături de ostași au făcut mai mult de cât li s'au cerut pentru țară și neam“. (General Prezan).

„Au fost perle, nu preoți“ (General Rășcanu).

„Au fost adevărate isvoare de hrană sufletească“ (General Panaitescu).

„Au fost tătucul ostașilor“ (Loc.ot.-col. Dragu).

Deci în fața tuturor acuzelor ce ni s'au adus și încă nu încetează să ni se aducă, va trebui și trebuie să ne valorăm activitatea, să scoatem la iveală onoarea sufletului nostru, pentru ca lumea să ne cunoască și cunoscându-ne să ne cinstească.

Aceasta pentru noi preoții.

Iconom FLORU IONESCU
fost protopop

Impresii dela sfințirea unei biserici !!

Prin alcătuirea sa, omul e lăsat de Dumnezeu grație firului divin sădit în el, să fie în neapărată apropiere de fața Lui, să-i cunoască voile și să-I înfăptuiască, să-I vadă atotputernicia. Sa și să-se socotească o ființă slabă și șubredă fără puterea călăuzitoare a îndreptarului ceresc.

Așa dar în viața aceasta, cu toate că ești liber în acțiunile tale, să alegi între bine și rău, să preferi pe unul și să respingi pe altul, totuși ai nevoie de un ideal, de o credință temeinică care întocmai ca o busolă să-ți indice pe cadranul vieții direcția bună sau rea ce trebuie s'o urmezi. Și în virtutea acestei credințe și protejat de lumina ei, știi să-te pregătești pentru viața cerească, — viața eternă — oglinda în care se reflectează ca într'un clișeu fotografic conluta ta de călător terestru.

Iar această lumină a credinței sădită în fiecare om, este cultivată de edificiul măreț de învățături lăsat de Domnul Iisus bisericii Sale.

Sf. Vasile cel mare a zis odată că el n'a cunoscut în viață decât două căi: una care duce la biserică și una la școală, și aceste cred a fi mărturisirea oricărui bun creștin. Aceste două locașuri, prin reprezentanții lor, ne poartă pe adevăratele meleaguri ale vieții, păstrându-ne fără vină în fața Tronului judecării veșnice, numai dacă le luăm în considerație glasul lor ce ne chiamă de pretutindeni.

Tocmai din cauza acestor lipsuri s'a pornit mai anul trecut și în Com. Rași-Ialomița, la construirea unei bisericuțe de bârne, care s'a sfințit în ziua de 31 Decembrie 1933.

Satul Rași, nou prin așezarea lui de azi, era situat înainte pe malul drept al râului Ialomița. Iși avea biserică destul de frumoasă și măreață, școală bine rânduită, bancă populară era cu alte cuvinte un sat bine chivernisit cu oameni gospodari și pașnici. Dar din cauza deselor inundații și-a multelor revărsări de apă, și mai

ales prin acesta, puternica surprare a malului pe care erau aşezate casele, a trebuit ca oamenii să-şi mute sălaşul pe deal, şapte kilometri depărtare.

În curând se dură actualul sat în care răsări ca prin minune şcoala primară cu 2 săli şi cancelarie, primărie, local de bancă populară, case frumoase, gospodărite cu mult simţ şi multă pricepere. Mai era nevoie şi de biserică şi pentru că o biserică aşa cum cere măreţia şi vigoarea satului nu se putca clădi în pripă, s'a purces, prin iniţiativa şi sprijinul bine susţinut al harnicului preot Ioan Alexandrescu, la construirea unei biseri cuţe de bärne a cärui sfinţire m'a făcut să scriu cele de faţă.

Credincioşii mergeau pentru nevoile lor duhovniceşti tocmai devala la vechea biserică, lucru foarte anevoios şi peste mână, unde se oficiau sf. slujbe. Deacea, noua biserică vine să împlinească aceste lipsuri, lucru ce a făcut pe Prea Sfinţitul nostru episcop Gherontie să dea binecuvântarea Sa, trimetând pe prea cucernicul protoereu Mihail Rădulescu Ştefăneşti să o sfinţească, exprimându-şi durerea că din cauza turburărilor din ţară cu moartea D-lui prim ministru I. G. Duca, n'a putut să ia parte personal.

Ceremonialul sfinţirii a început din ziua de 30 Decembrie 1953, prin oficierea vecerniei, sfinţirea artoselor, utrenia de către preoţii Mihail Rădulescu-Ştefăneşti, Ioan Alexandrescu-Raşi, D-tru Panaitescu-Răsvani, Constantin Georgescu-Arşari, Ioan Giurcă-Dor-Mărunt, Gh. Dumitrescu-Sălcişoara, Simion Pătraşcu-Orezu, Alex. Ştefan-Uleşti şi Alex. B. Ionescu-Crăşani.

A doua zi la orele 8^{1/2} dimineaţa, continuă adevăratul ceremonial al sfinţirii, ocolul bisericii, turnarea aromatelor cu sf. moaşte în piciorul sf. mese, înzidirea documentului etc., desăvârşite prin oficierea sf. liturghii de soborul preoţilor de mai sus.

Predica fu susţinută de Păr. Protopop Mih. Rădulescu, care prin cuvinte meşteşugite, pline de claritate, făcu să tresalte în inimile numeroasei asistenţe, clipe de reculegere sufletească, dragoste şi respect faţă de cele sfinte.

Moisi, inepu Sf. Sa, în amintirea desrobirii Evreilor din ţara Egiptului, în amintirea despăcării Mării Roşii putând să treacă ca pe uscat poporul lui Israil, pentru comemorarea în veci a arătării Domnului în chip de rug arzând, făcu să răsară cortul mărturiei şi în continuare, e scoasă în evidenţă necesitatea unui locaş de închinăciune, loc de sfinţenie, şi de odihnă sufletească prin puterea lăsată dela Domnul, propagată prin efectuarea sf. Taine. „Pentru aceia datori suntem, a zis Sf. Sa, să-ne înfrăţim rugăciunile către Tatăl Ceresc, căci precum plăcut este ochilor noştri a vedea o întreagă grădină de flori, cu ronduri diferite răspândind parfumuri îmbătătoare şi precum plăcut este a privi o întreagă holdă de grâne plecându-se în valuri aurii la adierea vântului şi'n scâlpitul soarelui, tot aşa mult mai plăcut este a vedea pe toţi fraţii creştini adunaţi în faţa celui Ceresc, în această sf. biserică asupra căreia s'a revărsat astăzi, prin rugăciunile ce s'au făcut, puterea protectoare a sf. Duh“.

Avem în noi sufletul, materie de mult preț, a cărui hrană sășioasă este mântuirea veșnică, pe care ne-o dă darurile sf. biserici și după cari insetează sufletele noastre ca cerbul după apa isvoarelor, căci „ce folos ar avea omul de-ar dobândi lumea toată șiși va pierde sufletul său?; sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” Marc. 8,36-37.

„Moisi, continuă dânsul, a văzut pe Domnul în vremea veche, dar noi îl avem astăzi în permanență, bate la ușa sufletului nostru cerând învoire să intre, stă în chip nevăzut în mijlocul nostru în sf. Taine, în sf. împărtașanie, în această sf. biserică, care ne chiamă în tot momentul cu glasul ei duios de mamă: „veniți la mine toți cei împovărați și osteniți de necazuri și eu vă voi da odihna veșnică” Mat. 1,28. Căci precum un călător obosit de drum și chinuit de sete, cum a dat de un isvor se înviorază cu apa-i rece și curată putând săși continue drumul în pace, tot așa când suferințele ne-au copleșit, durerile vieții ne-au istovit, biserica sângură de întărește, ne înviorază din isvorul sacru al harului său divin.

„Deaceea, conchise sf. Sa nu uitați, iubiți creștini, a cerceta regulat slujbele sf. biserici, unde să lăudați pe Dumnezeu și să-I mulțumiți pentru binefacerile Sale, unde să-vă învățați iubirea de aproapele, unde să-vă întăriți și sfinții prin puterea sf. Taine.

„Ați făcut într'adevăr eforturi puternice și sacrificii chinuitoare până ce-ați clădit acest sf. locaș, dar dacă nu vă veți adăpa dela isvorul ei, nu-i veți cere sfatul în nevoile voastre, dacă venind aci, simțirea voastră religioasă nu va fi mărită fiind preocupată tot de necazurile vieții zilnice, dacă atunci când sunteți în fața altarului, sufletele voastre nu se vor înălța și nu vor colinda în plaiurile veșniciei, dacă -- în fine -- ați făcut această sf. clădire numai ca o podoabă a satului, iar nu pentru a vă împodobi prin ea sufletele, atunci zadarnice au fost toate străduințele și necazurile ce-ați întâmpinat până ați înfăptuit această sf. operă“.

Transmite, apoi poporenilor, binecuvântări din partea Prea sfințitului episcop Gherontie: se aduce mulțumiri și laude eminentului preot paroh, ce cu mari riscuri și sacrificii personale, a reușit să clădească un sf. locaș de închinăciune pentru sufletele obidite și pătrunse de piozitate.

Se mai aduc, în fine, mulțumiri și D-lui Claudiu Panaitescu, avocat și consilier eparhial, care ca un bun creștin cum rar se găsește în aceste vremuri de bejenie religioasă, credință temeinică evidențiată prin fapte cucernice și pline de duh, a știut să dea tot concursul, făcând demersurile necesare ca acest sf. locaș să fie clădit și sfințit. Rar oameni ca dânsul, ce în calitate de deputat eparhial poate să ne reprezinte cum se cuvine, în adunarea eparhială, necazurile, păsurile și durerile noastre, făcând legătura directă între oficiul eparhial și treapta episcopală, care ocârmuește. Cu urechea ațintită și gata la orice moment, D-l Panaitescu, este acela care-ți dă un sfat nimerit, te ajută, luptă de pe treapta socială de avocat ca interesele bisericii și puterea lui Dumnezeu să

predomine neconținut în raporturile reciproce dintre indivizi. Nu cred să fi plecat cineva dela dânsul fără să nu fie mulțumit în cugetul său că i-a călcat pragul locuinței sale, deschisă în orice moment oricărui bun creștin.

Vorbește apoi Păr. paroh Ioan Alexandrescu care scuză și laudă generozitatea enoriașilor, ce prin mari eforturi strâng fonduri încă, să clădească un nou sf. locaș de închinăciune, demn de măreția și vigoarea satului care cu timpul se va înfăptui.

„Și până la construirea acestuia, am stărnit, a zis C. Sa, am luptat „cu timp și fără timp” până am ajuns la constituirea acestei bisericiuțe, care ar putea corespunde într-o oarecare măsură nevoilor noastre. Și aceasta datorită, într-o oarecare măsură, D-ului Cl. Panaitescu consilier eparhial, un inger al Domnului trimis pe meleagurile Bărăganului, ce-a cerut Prea sfințitului episcop binecuvântarea pentru târnosire”. Aduce mulțumiri și urări de bine Prea Sf. episcop pentru anul care vine, mulțumiri D-ului Cl. Panaitescu, consilier eparhial, Păr. Protopop Mih. Rădulescu-Ștefănești și tuturor celorlalți preoți ce-au știut să-i dea tot concursul lăsându-și nevoile lor prin parohii, alergând la chemarea sa stăruitoare.

Seria cuvântărilor o încheie D-1 Claudiu Panaitescu, avocat și consilier eparhial, care cu o vervă oratorică, adecuată unui abil avocat și bun creștin, amintește credincioșilor că anul ce începe, pe lângă vestea tristă a morții D-lui I. G. Duca, le aduce totuși un locaș sfânt unde să-și deschidă sufletele prin puterea rugăciunii în fața Atotputernicului Dumnezeu. „Tot ceace este creștin, a zis domnia Sa, simte azi o mare prefacere internă, sufletele ni s'au transformat, mădulările ni s'au desmorțit, căci prea mult ne-am lepădat de suflet preocupându-ne neconținut de ziua de mâine, de trupul cel mult pătimitor.

Simt și eu din mijlocul D=voastră, vă cunosc necazurile și fiți siguri că brațele mele vor fi deschise tuturor, iar dragostea ce v'o port este pornită dintr'un suflet curat, cinstit și binevoitor.

Deaceea cu ocazia anului nou, încheie dânsul, treziți-vă, iubii credincioși, către ● viață nouă, treziți-vă din amorțeala vieții acesteia efemeră, schimbați-vă cugetele, inobițați-vă cu viața creștinească și-a faptei, apropiați-vă cu dragoste de acest sf. locaș, și vă înoiți sufletele, curățiți-vă păcatele pentruca anul nou să vă găsească într'altă ipoteză de cât cea în care ați durat până acum. Anul ce vine să-vă găsească cu o nouă viețuire, cu o nouă haină, haina dragostii și-a iubirii lăsate de Domnul Iisus”.

Păr. Protoereu de comun acord, cu ceilalți preoți a propus asistenței 2 minute de reculegere în semn de doliu pentru moartea D-lui I. G. Duca. S'a făcut deasemenea și o ectenle cu veșnica pomenire, pentru odihna sufletului celui dispărut în momente așa de grele pentru țară.

La masă servită în casa preotului paroh, au toastat Păr. Protoereu Mih. Rădulescu în cinstea Prea Sfințitului Episcop, căruia i s'a trimis și o telegramă cu ocazia anului nou, asemenea D-1 Cl. Panaitescu consilier eparhial, Preot D-tru Panaitescu-Răsvani, Ale-

xandru Ștefan-Ulești, domnind tot timpul o vie armonie și o puternică legătură sufletească în cugetele celor prezenți.

Cu acestea solemnitatea luă sfârșit, rămânând întipărit în mintea tuturor asistenților și bunilor creștini ce-au venit să ia parte, acest strălucit eveniment. Dragostea și entuziasmul, imbietoare spre o viață mai curată, sunt lucrurile ce le puteai ceti pe fața tuturor poporenilor. Nu știu dacă există vreunul care să nu plece spre casa lui transformat și înfrigorat cu hotărârea fermă de a lăsa în sufletul său, să pătrundă cât mai adânc, puterea călăuzitoare a Domnului Iisus.

Dececea zic : rari sunt aceste ocaziuni din care omul să prindă câte ceva bun și folositor.

Preot Ionescu-Crășani

PARABOLA CELOR DOI DATORNICI

VERSIFICARE

Un bogat chemând odată
 Slugile la socoteală,
 A plătit la fiecare
 Dreptul după învoială.
 Una însă dintre ele
 Nu primi nici o simbrie,
 Căci stăpânul îi găsisse
 Pe răboj o datorie.
 Zece mii talanți de aur
 El avea ca să plătească.
 De aceia, se'nțelege,
 Ce putea să mai primească?!
 Ne având ca să achite
 Datoria asta mare,
 Domnul porunci să-l scoată
 De îndată la vânzare,
 Cu copiii și soția
 Si căsuța părintească
 Și averea toată numai
 Datoria să plătească.
 Sluga însă, disperată,
 Ne gășind altă scăpare,
 Ingenunche și cu lacrimi
 Prinse-a cere îndurare :
 — „Mai îngăduie stăpâne“

Se ruga cu umilire.
„Voi plăti întreaga sumă,
„Numai dă-mi o păsuire“.
Doar atât putu să zică
Și căzu în nesimțire,
Căci durerea-i copleșise
Chiar și-a ochilor privire.
Celelalte slugi săriră,
Căci erau acolo față
Și abia — cu greutate —
O aduse la viață.

Pe când Domnul, după scaun,
Om milos nevoie mare,
Incepu să lăcrămeze
Când văzu așa'ntâmplare.
Și trecând în fața slugii
Liniștit, s'o reinvie,
O bătu ușor pe umăr :
— „Îți iert orice datorie“ !
Semn îi face-apoi cu dreapta,
Ca o binecuvântare,
Că e liberă și poate
Să se ducă'ntr'ale sale.

Sluga drept recunoștință
În genunchi îi mulțumește
Si ieșind, fără zăbavă,
Către casă și pornește.
Dar pe cale, întâmplarea
A făcut să întâlnească
Un om, dela care sluga
Avea bani ca să primească.
Suma de dinari o sută!
Doar atâta datorie.
O nimica ! Sluga însă
Aprinzându-se'n mânie
Se repede ca o fiară
La gâttej și deodată,
Cu sălbatecă putere
Îl luă de beregată.

— „Mi-ești dator, nerușinate
 „Și te=omor ca pe un câine,
 „Dacă nu=mi dai datoria
 „Toată, care=0 am la tine“ ?

Drept răspuns omu'ngenunche
 La pământ în fața fiarei
 Și cu mare greutate
 Se slăbi din strânsul ghiarei.
 Apoi gâfâind cuvântă
 Fără multă șovăire !

— „Voi plăti întreaga sumă,
 „Numai dă-mi o păsuire“
 Sluga însă nemiloasă
 Nu voi seamă să ție
 Și de=aceia, pân'la plată
 Îl băgă în pușcărie.

Auzind de=această faptă
 Bogătașul cel cu milă,
 A dat ordin ticăloasei
 Grabnic la dânsul să vină.

— „Slugă rea, slugă vicleană
 —I-a zis Domnul cu mânie—
 „Ți-am iertat întreaga sumă
 „Ce=0 aveai ca datorie,
 „Findcă m'ai rugat cu lacrimi
 „Si mi=a fost milă de tine.
 „Tu dece n'ai iertat oare
 „Si să faci la fel ca mine ?
 „Nu ți se cădea și ție
 „Să ai milă ? Și iertare
 „Să dai celui ce cu lacrimi
 „Te=a rugat pentru'ndurare“ ?

Doar atât îi spuse Domnul
 Și dădu ordin s'o lege
 Și s'o ducă și pe dânsa
 La'nchisoare, se'înțelege !

Tot așa va face vouă
 Tatăl nostru cel Ceresc,
 Dacă nu dați iertăciune
 Celora ce vă greșesc.

Preotul LEONIDA MOISESCU-VILLEA
 Parohia Carvăn, Jud. Durostor

RECENZII

ERNESTO CODIGNOLA : IL RINNOVAMENTO SPIRITUALE DEI GIOVANI 1933.

Sărbătorirea a 11 ani dela instalarea regimului fascist a dat ocazie apariției unor broșuri : „Panorami di vita fascista 66 in care se oglindește opera de infăptuire fascistă sub diferitele ei aspecte.

În broșura de față, autorul trasează liniile mari pe care se poate realiza educația și instrucția tineretului, viitorilor cetățeni, pe care o încearcă Reforma Școlară fascistă din 1925 și Institutul Operei Naționale Balilla, care a schimbat cu totul mentalitatea și atmosfera în care se făcea achiziția de cunoștințe. S'a dat cu totul altă ținută școlii : în locul bagajului de cunoștințe inutile și enciclopedismului, un maximum posibil de noțiuni imediat utilizabile, o mai mare aderență cu viața reală, o interpenetrare a școlii cu viața, promovarea personalității caracterului elevilor, disciplinarea energiilor. Școala nu poate prospera decât într'o atmosferă de simpatie și înțelegere, de afinitate, nu de individualism atomistic și libertar. Mai mult decât cunoștințe, să formezi elevilor o atitudine în conducerea de sine ; din examene să se vadă amprenta personală, nu clișee după mintea și arbitrariul examinatorului, cunoștințe întemeiate pe experiență personală, independență, claritate, coerență în judecată și expunere.

Profesorul să-și înnoiască încontinuu cultura, dar nu din manuale, ci din izvoarele vii ale adevăratei culturi a poporului : tradiția populară și literatura populară care au dat opere în poezie, credință, știință, accesibile tuturor.

Pe orice teren de activitate te-ai afla, fascismul caută să facă din individ un cetățean integru. să-i facă o educație adecuată acestui scop pentru ca să-l integreze tot mai mult în familia, în neamul lui și prin aceasta în umanitate. Dar pentru aceasta e nevoie de cultivarea virtuților scolastice, casnice, civice. Și se începe cu marea datorie din care și decurg celelalte : datoria de a fi om. Fiecare individ e ceia ce știe să facă din el, personalitatea lui coincide cu istoria lui. A fi om, a-ți trăi viața ta proprie nu înseamnă a-ți face gusturile per fas et nefas, să faci din capricii norme în viață, să transgresezi legile socotind libertatea mai mult decât ele. Această situație în afară și mai presus de legi și de ceilalți indivizi pe cari-i săcotești instrumentele tale, această debarasare de „celălalt“ e o iluzie, e o ucidere a ta împreună cu el pentru că eu și non-eu, libertate și lege, subiect și lume obiectivă sunt termeni corelativi și nu poate fi distrus un element din fiecare dualitate fără ca viața să se răsbune pentru unitatea violată. Afirmarea noastră înșine prin cultivarea personalității, prin mortalizarea defectelor e și cuvântul Mântuitorului : „Cine și-a câștigat sufletul, îl va pierde și cine își va pierde sufletul său pentru mine, îl va câștiga“ ,

pentru că „cine vrea să trăiască trebuie să moară“. Nimic în lume nu se face fără renunțare, fără sacrificiu : în artă ca și în religie, în moralitate, în știință, în activitatea practică nu există dar gratuit din partea lui Dumnezeu sau a naturei. „Măreția unui popor ca și a unui individ se clădește totdeauna în ultimă analiză pe stânca dură a sacrificiului și a renunțării“ spune autorul. În orice activitate trebuie să ne debarasăm de eul nostru imediat, pentru a ne regăsi în fiecare din ceilalți indivizi; e un proces de autolimitare, dar în acelaș timp de dilatare a personalității noastre : „numai cine a învățat să asculte va ști să fie o personalitate cu adevărat liberă“. Și aici e rolul profesorului, să facă din elev un element de ordine, căci altfel învățământul în loc să fie o forță liberatoare, devine o tiranie. Ceiace trebuie să li-se spue zilnic tinerilor e ca să nutrească orgoliul de a fi oameni și că fiecare are o sarcină de care trebuie să se achite și care se întinde deia eul nostru asupra familiei, bisericeii, patriei. Orgoliul nu de a te mărgini la tine, de a face din tine un element slab ci de a fi membru activ al unei comunități, care îți transcede și cu care trebuie să te contopești într'o unitate religioasă, mistică; numai așa te afirmi pe tine.

Cultivarea propriilor tale forțe, care însă să nu te facă să te crezi un Dumnezeu al lumii tale ci un membru responsabil, iată ce trebuie să învețe tinerii. Credința în virtuțile tale proprii și în misiunea ta, iată călăuză de fiecare clipă, pentru că numai puterica intransigență a credinței a lăsat urme adânci în istoria oamenilor : apostolii și toate armatele invingătoare sau învinse, au numărat martirii cu miile.

În această luptă de spiritualizare a tinerilor e chemat fiecare individ pentru că a te complăce în gesturi de indiferență în fața problemelor esențiale ale vieții umane, e a păcătui contra spiritului și acesta-i un păcat, care nu se eartă.

ERIMIA DECU

-- RĂBDARE --

Se apropie de mine sfioasă și-mi dă binețea.

— Acasă-i taica părintele, că vreau să împărtășesc un copchil ?

— „Ce are“ ? o întrebai.

— Zace cu gura căscată, și n'am ce să-i mai fac. I-am dat și eu destule ce m'a învățat lumea“.

— „La doctor ai fost ?“

— „Păi și doftorul ce să-i mai dea ? — Doftor e Dumnezeu“.

„Părintele nu-i acasă, îi zisei „Vine mai târziu“.

„Tare mi-e frică să nu moară negrijit“.

Iși șterge cu colțul șorțului câteva boabe de lacrimi, ce-i picură pe obrazul ei palid și slab de suferință.

— „Dar cu Grigorie cum o mai duci?“

— „Vai de mine !... Și ieri m'a bătut că nu i-am dat la Ghiță să mănânce. El a stat în cârciumă toată ziulica și eu cu copilașul bonlav și ailalți goi, vai de ei ; că iarna vine și eu n'am cu ce să-i îmbrac și nici de ale gurii ce să le dau. Am avut o vacă și blestematul de văcar n'a avut grijă de ea, s'a umflat de trifoi și a murit. Alta acum cu ce să mai cumpăr ?

— Frunzele cad, de adierea unui vânt de Toamnă-răco-roasă. Vestește omului necăjit și sărman că se apropie iarna și-i trebuie multe, multe... dar n'are o lăscae în buzunar. Mă uitasem rezemată de poartă, privind în urma ei, cum se pierde în zare, cu piceoarele goale, într'o rochie subțire, pe cap cu un tistinel negru și învechit și cu mâinele strânse în jurul mijlocului. Atunci mi-am zis ! „Poate ăștia vor fi mucenicii lui D-zeu prin suferință !“

Ei nu strigă, nu cer, nu se răzbună. S'au înpanat cu jugul răbdării, de azi pe mâine“.

Zice Mântuitorul : „Mai repede v'a intra sărmanul în împărăția cerurilor, decât bogatul nemilostiv“.

Asta va fi și răsplata lor după atâta amar de chin.

Fără de voia mea, gândul îmi fuge la vastele palate cu toate bunurile pământului, unde poate tot un acelaș corp îmbrăcat în haine scumpe și acelaș picior, acum înșoșonat, culcată într'un pat moale și cu mătăsuri, gândește, că soțul nu i-a adus darul promis, croitoreasa nu i-a făcut rochea după placul ei și iubitul nu i-a venit de două zile. Poate a fost ocupat sau a părăsit-o ?...Cine s'o mai vadă în noua-i roche ?

Aceste gânduri o chinue mai grozav, decât pe biata femeie nenorocită și sărmană.

VICTORIA POPESCU

— Ialomița —

Rugăciunea unei mame pentru copilul ei bolnav

Dumnezeule cel veșnic și împărate a toată făptura. Cu inima frântă și umilită viu să-ți închin lacrimile mele: nu te da la o parte dela o mamă copleșită de durere, și binevoiește a asculta rugăciunea mea.

Păstrează-mi sărmanul meu copil, care e așa de bolnav. Copilul pe care l'am născut și l'am purtat la sânul meu. Înlătură pericolul care'l amenință și ușurează suferințele sale. Tu singur, Doamne, știi sentimentele unei mame. Tu singur cunoști ce durere sfâșie inima mea, când viața vieții mele, copilul meu se sbate, se svârcolește, se frământă pe patul de boală.

Varsă, Doamne, în sânul său o putere dătătoare de viață, care să poată stăpâni răul și să cruțe existența sa. Doamne aibi milă de el și de mama lui.

Doamne, Dumnezeule, poate din pricina mea suferă el. Poate necredința mea a atras capului său nenorocirea aceasta. Doamne, nu mă pedepsi astfel. Oprește hotărârea Ta, căci voiesc să reînoesc viața mea, spre a merita iertaăea Ta, Fă să se pogoare din înălțimea cerului îngerul tămăduirii, ca să-i aducă sănătate și o viață nouă.

Întoarce, Doamne, la viață pe copilul meu, bucuria existenței mele. Schimbă jalea mea în veselie, Nenorocirea în fericire, și fă să treacă această groasnică încercare. Doamne, singura mea nădejde este întru tine! Amin.

Trad. din ebraică de: Pr. G. D. Cruceanu

O factură interesantă

În arhiva unei biserici din Finlanda s'a găsit următoarea factură, dată de pictorul care a făcut reparații în acea biserică, pe la anul 1618.

Între altele găsim următoarele rânduri în acea factură:

„Repararea celor zece porunci, costă 10 creițari. — Văpsirea cerului și aranjarea stelelor : 2 creițari. — Măriră focului gheenei și facerea feței diavolului mai neargă : 15 cr. — Argintarea celor 30 de arginți ai lui Iuda : 1 cr. — Curățirea Mărei Roșii de murdărie de muște : 3 creițari“.

Comunicat de : PR. CRUCEANU

BIBLIOGRAFIE

„Darurile Duhului Sfânt„—Predici de P. Sf. Episcop Grigore al Aradului. Arad, 1934 pagini 60. Prețul lei 15, plus porto.

Broșura aceasta cuprinde opt predici ținute de P. Sf. Episcop Grigore în cele două zile ale Sf. Rusalii din anul 1934. Este o gloriificare a Bisericii ortodoxe, care a primit cu prisosință darurile Duhului Sfânt. Creștinismul nostru consacră numai o sărbătoare preamăririi Duhului Sfânt în biserică, dar lucrarea aceasta este o apoteoză a lucrării Duhului Sfânt. Pildele și asemănăturile din fiecare predică fac ca aceasta broșură să fie de o mare utilitate pentru fiecare cuvântător.

Se poate procura la Librăria Dicezană, Arad.

PAROHII VACANTE

- Parohia Băneasa, jud. Constanța.
- Parohia Hațegu, jud. Constanța.

POSTURI VACANTE de cântăreți

La biserica catedrală „Sf. Nicolae“ din orașul Călărași se află vacant postul de cântăreți II.

Candidații se vor adresa parohiei respective cu actele legale.

Numiri de Cântăreți

Andrei Scurtu a fost numit cântăreț la parohia Giurgeni, județul Ialomița, pe ziua de 1 Iunie 1934.

— Stan N. Ioan a fost numit cântăreț la parohia Roșei I, județul Ialomița, pe ziua de 1 Aprilie 1934.

— Ioniță S. Lepădatu a fost numit cântăreț onorific la parohia Gura-Dobrogii, jud. Constanța, pe ziua de 1 Iunie 1934.

Transferări de Cântăreți

Cântărețul Ștefan V. Uncu dela parohia Beștepe, județul Tulcea a fost transferat pe ziua de 1 Noembrie 1933 la parohia Brătianu, județul Ialomița.

— Cântărețul Gheorghe Marcu dela parohia II Anadolchioi-C-ța a fost transferat pe ziua de 1 Iunie 1934 la parohia I-a Anadolchioi în locul cântărețului Stoica Bontea, care trece pe aceiaș dată în locul celui dintâi.

— Cântărețul Peniu Jelescu dela parohia Pândâcli, jud. Durostor a fost transferat pe ziua de 1 Iunie 1934 la parohia Acbunar-Olucli, acelaș județ.

Demisii de Cântăreți

— Cântărețul Stănilă Sava dela parohia Mihail Kogălniceanu a demisionat pe ziua de 1 Aprilie 1934.

— Cântărețul Negoită R. Ioan dela parohia Gura-Dobrohii, județul Constanța a demisionat pe ziua de 1 Iunie 1934.

Domnul Vasile Muranevici, șef de biurou în Cancelaria Sfintei Episcopii Constanța a fost transferat pe ziua de 15 Mai 1934 ca șef al regiunii agricole I-a C-ța.

Numiri de Preoți

Seminaristul Moise Grădinaru a fost hirotonit diacon pe seama parohiei Sf. Gheorghe Balcic, județul Caliacra, onorific pe ziua de 20 Aprilie 1934.

— Seminaristul Dumitru Plutașu a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei comunale Renașterea, județul Caliacra, pe ziua de 1 Mai 1934.

— Seminaristul Nicolae Ciorbaru a fost hirotonit preot și numit paroh onorific al parohiei de stat Ghiaur-Suiuciu, județul Caliacra, pe ziua de 15 Aprilie 1934.

— Absolventul în teologie Ioan M. Ionescu a fost hirotonit diacon și numit onorific pe seama bisericii Silistra, Sf. Apostoli județul Durostor pe ziua de 5 Mai 1934.

— Seminaristul Gheorghe Guriță a fost hirotonit preot și numit paroh al parohiei comunale Duranlar, județul Caliacra, pe ziua de 1 Mai 1934.

Transferări de Preoți

Preotul Dan L. Moiescu ajutător la parohia Găița, județul Ialomița transferat pe ziua de 7 Mai 1934, ca paroh al parohiei comunale Țândărei-Gară, același județ.

— Preotul Panait Florea dela parohia comunală Sipote județul Constanța transferat pe ziua de 1 Iunie 1934 la parohia comunală Zorile, același județ.

— Preotul Gheorghe Uzună dela parohia comunală Ferdinand I județul Ialomița, a fost transferat la parohia de stat Gârlici județul Constanța pe ziua de 1 Iunie 1934.

— Preotul Nicolae Ciorbaru dela parohia Ghiaur-Suiu-ciuc, jud. Caliacra a fost transferat pe ziua de 1 Iunie 1934 la parohia comunală Sipote, județul Constanța.

Demisii de Preoți

Preotul Ioan Stănculescu dela parohia comunală Renașterea județul Caliacra a demisionat din acest post pe ziua de 25 Aprilie 1934.

— Preotul Pompiliu Predovici dela parohia Călărași-Vechi, județul Ialomița a demisionat din acest post pe ziua de 1 Iunie 1934.

Decese de Preoți

Preotul Radu Constantinescu dela parohia Saligny, județul Constanța, a încetat din viață în ziua de 28 Martie 1934.

— Preotul Nicolae Popescu dela parohia Gârliciu, jud. Constanța a încetat din viață în ziua de 13 Aprilie 1934.

Numiri de Preoți

Preotul Ilie Imbrescu ajutător la parohia Balcic, județul Caliacra a fost numit misionar Eparhial pe ziua de 1 Aprilie 1934.

— Preotul Gheorghe Chivu ajutor la parohia Călărași-Vechi județul Ialomița, a fost numit paroh al suszisei parohii pe ziua de 1 Iunie 1934.

MULȚUMIRI

Se aduce și pe această cale cele mai alese mulțumiri D-lui Căpitan George Vartic, Comandantul sectorului Jandarmi-Constanța, pentru activitatea lăudabilă desfășurată pe tărîmul religiîs-moral, în comunele de pe teritoriul Jud. Constanța.

— Epitropia bisericii „sf. Nicolae“ Com. Crăsani, Jud. Ialomița, aduce călduroare mulțumiri tuturor credincioșilor din parohie și filială, cari au contribuit cu obolul lor pentru colectarea sumei de 19.000 lei costul a 2 rînduri de sf. odăjdii, precum și următorilor enoriași: Sterea Iatan ce-a dăruit sf. biserici parohiale un triod legat în piele în valoare de 900 lei; Frusina Alecu ce-a dăruit singură la veșminte suma de 1500 lei precum și 2 sfeșnice de lemn, în valoare de 600 lei; Sterea Burtea notar, pentru o pereche de cununii de metal în valoare de 800 lei; Gheorghe Barbu cu soția sa, Dumitra și Gheorghe V. Barbu cu soția sa Lina, ce-au cumpărat o cruce mare de lemn pentru sf. altar în valoare de 1200 lei; Ghica Bănică cu soția sa Anica pentru 1 sfeșnic lemn în valoare de 300 lei; precum și D-lor Anghel Ștefan, Nicolae, Ciocan și Petre Croitoru ce-au dăruit fiecare câte 500 lei, Alecu Iatan, Nicu Vasilescu negustor și Sterea Bustea ce-au contribuit cu câte 100 lei, putându-se cumpăra un sf. epitaf în val. de 2000 lei.

— Epitropia Bisericii Sf. Ierarh Nicolae din Comuna Nistorești Jud. Constanța, aduce mulțumiri următorilor credincioși, cari au făcut donațiuni Sf. Biserici:

1) D-nei Eufrosina I. Nistor, care a donat două Sfeșnice împărăteși de alamă în valoare de 12.000 lei, 3 preșuri de lână în valoare de 1.500 lei și un scaun cu spate în val. de 300 lei.

2) D-nei Ana I. Căciulă din Constanța, care a donat o icoană a Sf. Treimi înrămată cu geam în valoare de 2000 lei, o candelă în valoare de 500 lei și o față pentru sfânta Masă în val. de 300 lei.

3) D-nei Maria N. Popa din Nistorești, care a donat un ceas pendul în val. de 1200 lei și 1000 lei pentru auritul și curățitul Sf. Vase.

4) D-lui Gh. Antemir din Nistorești, care a renovat icoana hramului din fața bisericii, cheltuind 300 lei.

5) D-lui Nedelcu Ciurea, care a donat o față de matase pentru iconostas în val. de 300 lei.

6) D-nei Maria N. Omiță din Ramnic, care a donat un preș de lână, țesătură aleasă în val. de 400 lei.

7) D-lor Gh. T. Ilie, D-tru E. Iordache și D-tru Marin din Nistorești, cari au activat pentru cumpărarea unui rând de veșminte în val. de 8000 lei, a unui chihot în val. de 1000 lei și pentru împrejmuirea curții bisericești, care a costat 5000 lei.

1) D-lui Gh. Nistor din Casimcea Jud. Tulcea, care a donat 1000 lei pentru auritul și curățatul Sf. Vase.

2) D-lui Ion Mașca, comerciant, care a donat 4 preșuri de lână în țesătură aleasă în val. de 2000 lei.

3) D-lui Gh. Istrate, care a donat 2 cruci (una cu picior) pentru Sf. Masă în valoare de 3000 lei.

4) D-lui Andrei Popa care a donat o candelă în valoare de 500 lei.

Protoieria I Jud. Constanța

Se aduce la cunoștința celor interesați că pe data de 1 Iulie 1934, se declară vacantă parohia Carali, din acest protopopiat, prin decesul titularului Preot Dumitru Cernaef.

Parohia este formată din satele: Carali, Enigea Haidar, Durasi și Sandu Aldea, și are populație de circa 400 familii cu 1800 suflete.

Are biserică în Satul Carali.

Toate satele din parohie sunt împroprietărite cu câte un lot de 10 Ha. teren de cultură.

Casă parohială nu are.

Venitul epitrahilului aproximativ 10.000 lei anual.

Alte informațiuni se pot căpăta la această protoierie.

Solicitorii pentru această numire, sau transferare la această parohie vor înainta cereri însoțite de memorii din care să se vadă activitatea ce au desfășurat, pentru cei cu transferare și cu actele legale pentru cei ce solicită numire, Sfintei Episcopii, prin Protoierie până la data de 1 August a. c.

Protoiereu, Econom **PAUL DOBRESCU**

BIBLIOGRAFIE

„Părinții Mei“ de Dr. Grigorie Comșa Episcopul Aradului. Arad 1934, pagini 76, prețul 40 lei.

În timpul de față, când suflă curente dăunătoare educației, această lucrare a P. Sf. Episcop Grigorie este o contribuție reală la opera de educație a generației tinere de azi.

Cartea vibrează puternic de sentimentul iubirii către părinți și arată jertfele părinților. P. Sf. Episcop Grigorie : Limba cursivă, ușoară și plină de farmec a autorului cum și cuprinsul interesant fac ca această carte să fie cea mai potrivită ca lectură în familii și ca premii pentru tineretul școlar.

SCRISORI CREȘTINEȘTI

de P. Sf. Episcop Grigorie al Aradului. Arad 1934 pagini 70. — Prețul 35 Lei

O fericită metodă de evanghelizare vădește P. Sf. autor prin lucrarea de față. Prin 22 scrisori adresate către 22 personalități ale vieții publice și culturale P. Sf. Sa arată necesitatea idealului creștin în viață.

Recomandăm broșura cu toată căldură, întemeindu-se pe vaste cunoștințe și informații.

R.

Prețurile imprimatelor, pe cari Sf. Episcopie le are în depozit sunt următoarele :

1 carnet certificate botezați a 100 file	Lei 100
1 „ „ cununați 100 „	„ 100
1 serie registre contabilitate :	
1 reg. încasări, un reg. plăți, un reg. partizi, 2 bugete,	
2 conturi gestiune, 5 mape	„ 71
1 singur registru încasări	„ 15
1 „ „ plăți	„ 15
1 „ „ partizi	„ 15
1 buget	„ 4
1 cont gestiune	„ 4
1 mapă dosare	„ 2
1 registru pentru înscrierea botezaților	„ 180
1 „ „ „ cununaților	„ 180
1 „ „ „ morților	„ 180
1 „ intrare și ieșire	„ 250
1 condică expedite	„ 60
1 contract de arendarea terenurilor	„ 4
1 registru proc. verbale ale Consiliului	„ 100
1 „ „ „ inspecție	„ 100
1 „ chitanțier protoierie 600 chitanțe	„ 400
1 „ bonuri de plată protoieriei	„ 250
1 „ tip. pentru protoierie de înregistrarea bugetelor	„ 250

Orice comandă va fi însoțită de cost, contrariu nu se va executa.

P. C. Preoți cari au luat imprimate și nu le-au plătit sunt rugați să-și achite datoriile.

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANTA

~~Donului~~
~~P. C. Sale~~

Revista „Spre totul”

Sfanta Patriarhie

Cancelarie Arhiepiscopii

Bucuresti-